

De lijn alleen is een echt teken en een handteekening. Maar men moet kunnen lezen.

Antwerpen heeft Rubens gevonden om barok te worden. Hebben de Antwerpsche vrouwen op hem gewacht om op zijn godinnen te gelijken? De eenige modellen van hem bekend zijn toevallig Italiaansche. En wat Hélène betreft, een ieder weet dat hij haar geschilderd heeft reeds lang vóór haar geboorte. . . .

De kleur is taal. Het is gelukkiglijk een geheime taal. Wat zouden anders de brave luitjes zeggen? Heeft men het recht met het onderwerp te gekscheren? Rubens schildert met lichte kleuren. Voor de vreugd. Vreugd eveneens die lichte en doorschijnende materie. Wonden, oogen die weenen? Dat het rood zinge! En dat de lijken hun rol van dooden spelen om het gezonde vleesch te camoufleren. Het onderwerp, wat een scherm!

Vermetelheid of onvoorzichtigheid? Teekening, kleur en onderwerp versmelten op eens. Voor het genoeg. Ziehier „De Herder en de Herderin” en de „Kermis” Het masker is gevallen. Het plebs herneemt zijn rechten. De wulpsche vreugd berst uit. Meneer Rubens, is dit gepermitteerd vanwege een „secretaris van Zijne Katholieke Majesteit in zijn geheimen of privaten raad”? Indien de brave luitjes dat moesten weten! Herneem vlug uw houding, driekwart, voor het objectief, krul sierlijk uw snor en leg de hand op uw degen: het nageslacht bekijkt u.

Antwerpen heeft hem een prachtige begrafenis bezorgd, vergezeld van feestelijke banketten. Maar Rubens is niet dood. Men mag het echter niet weten, ter wille van de kinders, die zóó talrijk zijn. Men zegt dat Watteau, en tot zelfs Renoir Het is nog een geluk dat de brave luitjes gewoonlijk blind zijn. Ze houden nochtans zeer veel van schilderijen. Vraag het maar eens en ge zult het hooren. . . .